

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita S. Liborii Episcopi, Calcvlo Laborantivm Patroni

Bolland, Johannes

Antverpiae, 1648

Capvt II. S. Liborii à prima aetate sanctitas; Episcopatus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9573

monimenta. Habentur etiam gesta Pontificum eiusdem, cui præfuit, Ecclesiæ Cenomanicæ, simplici eloquio, & absque omni næuofigmenti, fideli narratione contexta: in quibus non plena alicuius eorum vitæ series replicatur; sed quis cui successerit, cuius meriti fuerit, quot annis Ecclesiam rexit, breuiter est annotatum. Huius verò sacri ac pretiosissimi viri Liborij etiam transitus ex hac valle lacrymarum, ad societatem semper verè beateque gaudentium ciuium supernorum, quo contigerit ordine, latiùs indicatur. Extant & aliæ de eius ortu & vitâ litteræ strictim exaratae, de quibus omnibus vtilissimis quibusque & veracissimis narrationibus desfloratis, hîc eas, prout diuinitus facultas datur, paucis explicare conamur.

a In ms. monasterij Bodecensis Canonico Regular. Ord. S. Augustini, è quo variantes lectiones nobis Ioannes Gamansius noster communicauit, hîc Prologi finis, Vita exordium erat.

CAPVT II.

S. LIBORII à primâ etate sanctitas;
Episcopatus.

6. **H**ic igitur ex Gallijs originem ducens, & parentum non ignobili ortus prospiciâ, clarissimam a patriam suorum claritudine meritorum ampliùs illustrauit. Namque ab etate primæuâ, maturum in bonis actibus

*S. Liborius
Gallus, nobilis, à puero
grauis,*

cor gerebat, neque illecebris voluptatum carnalium, ut ætati lubricæ moris est, animo cedens, neque vitio leuitatis indulgens. Ad eò verò sese humilem & quietum & trementem sermones Domini exhibebat, ut meritò super illum sancti Spiritus gratia requiescere credatur, quæ illum ad sacerdotij dignitatem, ac dispensationem sacramentorum Dei, ad regimen fidelis populi nutriebat. Hæc etiam illius animo flagrantissimum discendi studium inspirauerat, quatenus cælestium fluentis arcanorum, quæ multis erat quandoque largiter ructaturus, ipsius primùm præcordiorum intima salubriter implerentur. Neque vnquam peruerso quorundam more prius voluit docere, quam discere: sed tamquam futurum se Doctorem prælagâ mente aduerteret, cunctarum ferè sibi vtilium scientiarum scripturarum satagebat intentus auditor acquirere, quas postmodum, quibus opus esset, valeret facundus præceptor ingerere. Nec deerat sagacis ingenij vigor, largam bono studio efficaciam subministrans: magnamque in teneris adhuc annis præclaræ indolis flores spem suauissimorum fructuum præbuere, quos abundanter constat postea prouenisse. Denique simul cum processu temporis, probitatis ac sophiæ proficiens incrementis, ita in breui maturitatem virilis ornabat ætatis, ut acceptus apud omnes, & tam honore, quam amore, dignus haberetur. Nec mirum: quippe

*discendi
avidus,*

*omnibus ca-
viii,*

quippe quem nulli elatio proteruum, nulli asperum liuor, nulli contemptibilem fecit ignauia: sed humilitas etiam infimis coaptaret, caritas cunctis exhiberet affabilem & conformem, industria demonstraret eum esse vas utile in domo Domini, ad omne opus bonum paratum.

7. Postquam autem tam vitam, quam habitum sæcularem, cælestium præmiorum intuitu, dereliquit, & verè à Domino in suam electus sortem, Clero associatus, ac officijs est functus Ecclesiasticis, ampliùs totum se Diuino cultui visus est mancipare. Studebat namque, quantum fragili carnis sarcinâ circumdatus potuit, cunctos actus cogitatusque suos ad rationis normam dirigere, circumspectus ac prouidus, docilisque & cautus existeret, aduersa vel prospera æquanimiter ferre, animam supra temporalis periculi metum fortiter agere, nihilque nisi quod esset ante superni examinatoris oculos fœdum, peccati scilicet maculas, formidare: habere de Dei bonitate fiduciam, securitatem, constantiam, tolerantiam, firmitatem: prætereà nihil appetere pœnitendum, in nullo legem moderationis excedere, sub iugo rationis cupiditatem moderari vel domare. Hinc modestus & abstinens, castus & honestus, parcus & sobrius ante Deum & homines permanebat. Iam verò in illo propositum æquitatis iustitiæque seruandæ, quis vnquam dignè valeat

Clericus factus sanctissime viuit.

explicare? Quis eius circa innocentiam, humanitatem & concordiam studium, quis erga pietatem & religionem enarret affectum? Omnis eius animi meditatio, à rebus vanis & caducis remota, circa salutem animæ ac statum vitæ perpetuæ versabatur.

8. Proinde quia tantus in eo cælestis iubaris splendor celari diu non potuit, sanctitatis eius ita rumor excreuit, vt totius inclytæ ciuitatis Cenomanicæ populi ad hunc sibi met eligendum Pontificem, vnanimiter corda conuerterent, Nec dubium, quin se beatos fore arbitrarentur, qui talem habere Pastorem ac Præsulem mererentur: cui ad docendum suppeteret linguæ disertitudo, ad doctrinam exemplis firmandam vitæ rectitudo, ad exorandum pro subditis Deum meriti magnitudo. Vnde cùm memoratæ vrbs populum Antistitis sui Pauacij viri sanctissimi obitus ingenti, vt par erat, mœrore afficeret; consolabatur tamen huius concorditer electi probitas, & firmata de illo apud omnes fiduciæ certitudo, quòd nemine Sacerdotum Christi esset inferior. Quinimò antiquam Israëliticæ gentis gratiam sibi præstitam gratulabantur: quia sicut illis quondam, ablato & ad cælum rapto Eliâ Prophetâ sanctissimo, Elisæus duplici eius spiritu repletus successit; ita spirituales B. Pauacij virtutes, in successore Liborio repræsentandas, aut etiam duplicandas fore sciebant. Quapropter gaudentibus

cunctis,

eligitur Cenoman. Episcopus,

post S. Pauacium.

cunctis, Ecclesiæ Christi regimen, ad quod olim erat diuinitus præordinatus, iuxta morem canonicum assumpsit, regulariter Pontifex ordinatus.

a *Legende pars secunda* : patrum suorum lineam.

C A P V T III.

S. LIBORII *mores in Episcopatu, prædicatio.*

9. **S**Vscepto verò sacerdotio, nihil ex studio sanctitatis, quam prius exercuerat, dereliquit; sed tamquam lucerna super candelabrum posita, ita ille Diuinâ luce repletus, quò in eminentiore constitutus est loco, eò latiùs in domo Dei collatæ sibi gratiæ notitiâ refulgebat. Neque illum tantæ dignitatis honores solitæ religionis mutare fecerunt mores, nec Ecclesiasticorum occupationes negotiorum quidquam ex quotidianâ Diuinæ laudis & placationis seruitute prætermittere coëgerunt. Quinimò tantò eam instantiùs adaugere curauit, quantò iam non suæ solius, sed multarum animarum salutis causâ rectè se viuere debere sciebat: quibus frustra videbatur præesse, si non studeret etiam monitis exemplisque prodesse. Ob hoc igitur, nullius momenti spatium otiosè transigere volens, semper erat vtilibus intentus actibus, nunc

præclare munus illud gerit,

nunquam otiosus,

